

Het drama op de Heizel. Een nabeschouwing over het parlementair onderzoek

C. Fijnaut en T. Peters*

1. Inleiding

De aanslagen die in het najaar door 'de bende van Nijvel' en de CCC zijn gepleegd, hebben de dramatische gebeurtenissen die zich in mei 1985 in het Heizelstadion hebben afgespeeld, kennelijk overschaduwd. Na de bespreking van het verslag van de parlementaire onderzoekscommissie in de Kamer op 12 en 13 juli 1985 is er aan deze gebeurtenissen als zodanig in het openbaar in elk geval nauwelijks nog aandacht geschonken. Afgezien van de val van de regering Martens V heeft alleen de verplaatsing van een aantal officieren in de rijkswacht aan het grote publiek laten zien dat dit drama toch nog wel nawerkt in de kring van de betrokken politiediensten en hun overheden.¹

In deze 'herdenking' van het Heizeldrama gaat het om het onderzoek dat de genoemde commissie onder het voorzitterschap van de heer Collignon heeft ingesteld 'naar de oorzaken, de omstandigheden en de lessen die moeten worden getrokken uit de tragische gebeurtenissen die zich op 29 mei 1985 tijdens de voetbalwedstrijd Liverpool-Juventus Turijn hebben voorgedaan.'² Meer bepaald zal worden ingegaan op de werkwijze van de commissie en op de conclusies die zij op grond van het door haar ingestelde onderzoek heeft getrokken. Om haar werk, m.n. op deze beide punten, beter te kunnen beoordelen zal het worden vergeleken met dat van de commissie Wijninckx die zich in de jaren 1980-1981 moest verdiepen in de problematiek van de ordehandhaving, en met dat van Lord Scarman die in 1981 op verzoek van de Engelse regering een onderzoek heeft ingesteld naar de zgn. *Brixton disorders*. Speciaal de vergelijking met het Scarmanrapport brengt ons tot de stelling dat een grondige herziening van het parlementaire onderzoek geboden is.

Het doel van dit artikel is tweeledig. Enerzijds is het bedoeld als een bijdrage aan de discussie die bij tijd en wijle in politieke en wetenschappelijke kringen wordt gevoerd over het nut van de bijzondere vorm van parlementaire controle

* Deze tekst is gebaseerd op de besprekingen van het rapport van de commissie Collignon in onze colleges over grondslagen van het criminologisch onderzoek en criminele politiek in de tweede licentie criminologie aan de K.U. Leuven in het voorbije najaar. M.n. de volgende studenten willen we hier bedanken voor hun schriftelijke bijdrage aan de discussie: M. EYBEN, H. VUYE, A. VANHEUSDEN, M. CORSTJENS, M. BORMANS, N. FIRLEFIJN, D. GORGON, L. HENS, B. MELIS, Ch. SAS, I. VANGEEL, N. GOYVAERTS, M. Cl. LOOZEN, P. DESMAELS, M. LAUWERS, L. VERHEYEN, M. GOSSSENS, A. VANDENBERGHE, M. DESIMPEL, C. TANGHE en J. GEERAERT.

1. Zie de artikelen hieromtrent in *De Morgen* van 3 en 4 januari jl. en in *De Standaard* van 4-5 januari jl.

2. *Parl. St.*, Kamer, 1984-1985, 1232, nr. 2.